

Diep onder water staat dit beeld, bij de kust van het Italiaanse dorpje San Fruttuoso. Christus heft zijn armen op, Hij bidt wanhopig. Al lang, erg lang, wacht Hij op het licht boven hem.

Hij roest. Hij is beschadigd door een anker. Begroeid met zeewier en schelpen.

Hij krijgt niet veel bezoek. Toeristen met zuurstofflessen maken soms een kiekje van zijn radeloosheid. Om thuis te laten zien. Kijk, gek hè. Zomaar een Christus onder water. Alleen niet zo goed onderhouden. Net als die Christussen in de steden, bekleed met duivenstront.

'Il Cristo degli Abissi'. De Christus van de afgrond. We zetten Christus vaker bovenop een kerk. Iedereen kan hem zien. We zetten hem op de hoogste bergen. In de eeuwige sneeuw kijkt Hij uit over de wereld. Trots, het is zijn wereld. Hij heeft het overzicht. Iedereen kent ook wel het beeld in Rio de Janeiro.

Christus de bevrijder. Uit elke steeg in de krottenwijken kun je Hem zien. Hij kan elke steeg in elke krottenwijk zien.

Maar Christus is ook diep gezonken, letterlijk. Bij elke schipbreuk zakten crucifixen naar omlaag. En Christus zakte mee, verdronk mee met zijn arme broers en zussen, en daar op de bodem legde Hij zich met hen te rusten. In de diepste zeeën is Jezus.

Christus maakt een gebaar van wanhoop. Mijn God, mijn God, waarom heeft U mij verlaten?! Hij drong door tot de diepste nacht. De plek waar zelfs God niet is, zocht Hij op. In de onderwereld, de hel, daar was Hij.

Als Christus niet zo diep was gezonken, konden wij dieper zinken dan Hij. Maar nu wacht Hij op ons, in de afgrond. Hij is al op de bodem. Lager dan Hij kun je niet zinken.

Zijn gebaar van wanhoop is ook een gebaar van vangen. Alsof er iets van boven nadert en Hij wacht. Er zullen dagen komen dat je steeds dieper wegzakt en denkt dat er geen einde is.

**Christus is altijd onder je.
Hij wacht.
Hij vangt je op.**